

NØVN

40 ára starvsdag hjá PM

Mánadagin 15. juni vóru 40 ár síðan Petur Hermansen kom í starv hjá Poul Michelsen heilsølu.

Petur er 67 ára gamal, sonur Súsonnu, f. Danielsen, dóttir Sofus í Horni í Havn, og Hans Marius Hermansen av Tvøroyri. Familjan búði á Tvøroyri, til tey í 1954 fluttu til Havnar at búgva.

Eftir lokna skúlagongd lærði Petur til timburmann hjá Peturi í Gong, byggi-meistara. Síðan arbeiddi hann í trý ár á heilsøluni hjá Kartna Winther á Eystaru bryggju í Havn.

15. juni 1975 byrjaði Petur sum bilførari hjá P/F Poul Michelsen. Fyrirðkan, ið var stovnað árið fyri, helt tá til í Gundadali. Í 1979 varð flutt í nýggjan virkisbygning við Hoyvíksvegin. Petur hevur arbeitt á goymsluni og sum telefonseljari á skrivstovuni. Seinastu mongu árinum hevur hann arbeitt sum sølumaður.

Petur er eisini kendur fyri síni avgjördu sjónarmið um píkadekk og dálking, og hevur hann verið nógv frammi í fjølmiðjunum hesum sambandi. Einaferð hótti bæði løgtingið og landsstýrið

við at saksøkja Petur, tí hann hevði úttalað seg alment um at tingfólk ferðaðust við Strandferðsluni uttan at gjalda, meðan øll onnur skuldu gjalda. Sakarmálið bleiv tó av ongum.

Eisini er Petur kendur innan country- og gospel-tónleikin í Føroyum, har hann so meistarliga spælir steelgittar. Eitt av hansara frítíðarítrivum er flúgvung við modellflogførurum, og er hann ein av virknu limunum í Tórshavnar R.C. Felag. Eisini er hann nógv í svimjihylinum.

Petur er giftur Marjun, f. Mohr Joensen, úr Sørvági. Tey búgva Norðasta Horni og eiga tveir synir, Jan, og Heina. Abbabørnini eru: Ronja, Sára, Maja og Emilia.

Í sambandi við starvsdagin verður móttøka fyri Peturi hjá PM við Hoyvíksvegin fríggjadagin 19. juni frá kl. 16 til 18, har øll eru vælkomín.

KJAK

Góði Jógván

Heini Reinert
føroyskur borgari og »sokallaður« gudloysingur gudloysi.fo

Eg skilji á lagnum, at mín tilvera aleina hevur skakað teg inn á bein. Tú skrivar (í tínum lesarabrævi 10. juni) um títt máttloysi og tína undran á, hvat tað er, sum hendir í okkara samfelagi, millum annað tí at útvarpið gav mær høvi at siga meg ikki trúgva á tín Guð.

Eg kann ímynda mær, hvussu tú hevur tað. Eg var

sjálvur kristin einaferð, og tá ræddi tað meg, at onnur menniskju kundu finna upp á at venda Guði bakið. Eg óttaðist teirra vegna, tí í mínum hástóra fordóms-sinni ímyndaði eg mær, at tað ikki bar til at liva eitt gott og lukkult liv uttan Guð – fyri ikki at tala um tað, eg ímyndaði mær mundi henda eftir lívið! Eg var, tá eg hugsí aftur, í grundini ikki ein serliga sømiligur ella moralskur persónur, tá eg hevði slikar vanvirðandi tankar um mín næsta, einans tí hansara trúgv víkti frá míni egnu. Eg var ov stórlátin at halda meg hava einkarétt upp á sannleikan um alheimsins ytstu duldar-mál og at halda, at øll, ið vóru ósamd við mær, tískil mundu liva fátækslig og lítisverd liv.

Mín broyting í átrúnaði førði tískil eisini við sær eina broyting í hugburði. Eg haldi meg ikki longur vita betri enn øll onnur, og eg haldi

ikki, at fólk, ið eru ósamd við mær um aldargamlar ósvaraðar spurningar, eru óhugnalig undirmenniskju. Eg trúgvi ikki longur upp á Guð, men eg haldi meg kortini ikki vita við vissu, at Guð ikki er til. Tá eg enn var kristin kendi eg meg hinvegin fullvissan í, at Guð var til.

So hóast eg við besta skynsemi meti mína núverandi støðu vera rætta, so kann hetta broytast, um eg í morgin renni meg í eina haldgóða próvførslu fyri, at Guð er til. Eg kundi tí ikki longur droymt um at noyða míni sjónarmið niður yvir onnur. Tær meiningarnar, eg havi, hevði eg ikki havt, um eg ikki helt tær vera rættar, men eg viðurkenni nú – í mun til tá eg var kristin – at eg ikki eri nakar lýtaleysur gudur. Eg eri einans eitt menniskja, ið – sum øll onnur menniskju – kann taka feil.

Tá eg greiði frá mínum

sjónarmiðum, royni eg tí altíð at vera fryntligur, høgviskur, sakligur og, ja, enntá sømuligur. Eg veit sostatt ikki, hvat í allari verðini eg kann hava sagt í útvarpinum, sum gjørði, at sjálvur løgtingsformaðurin kendi seg noyddan alment at kalla meg ein ágangsmann ímóti samfelagsins grund-súlum, ein vanvirðara av Føroya tryggleika og virðs-grundarlagi og eitt dømi um ósømiligheit og ósið, sum er við til at rota samfelagið innanífrá!

Álvaratos Jógván! Um eg í útvarpinum av óvart havi sagt, at eg ætlaði mær at eta títt yndisslips ella at trampa á tinar havarababur í píkastivlum, skal eg hjartans gjarna biðja teg so miriliga um umbering. Um eg hinvegin einans eri sekur í at vera opin um mína vantandi undirtøku fyri tínum átrúnaði, haldi eg kanska, at tú átti at mint teg sjálván á, at

hóast eg ikki atkvøddi fyri tær, so ert tú tó eisini mín løgtingsformaður. Sært tú, eg trúgvi eisini upp á ta moralsku ábyrgdina, tú sigur teg standa fyri; og eftir mínum tykki umfatar tann moralska ábyrgdin eisini, at okkara fólkavaldu virða ikki bert sínar veljarar, men allar landsins borgarar. At teir kenna sær eina skyldu fyri øllum íbúgvum í landinum uttan mun til teirra átrúnaðarligu meiningar ella kynsliga samleika. Tá tú frá tínum høgá politiska sessi velur at spilla føroyskar minnilutabólkar út við ógrundaðum ókvæmis-orðum, siggi eg ikki ein mann, ið gongur inn fyri moralskari ábyrgd; eg siggi einans ein óvita í einum skúlagarði, ið dámar at happa tey veiku.

Tú spyrt í tínum lesarabrævi, hvar vit eru á veg? Tá eg siggi lesarabrøv sum tíni, eri eg stúrin fyri okkara framtíð. Tó livi eg í vónini

um, at vit eru á veg ímóti einum samfelagi, har allir borgarar hava javnrættindi sambært lógini uttan mun til húðarlit, kyn, politisk sjónarmið, átrúnaðarligar meiningar ella kynsligan samleika.

Eg vóni, at vit eru á veg ímóti einum føroyskum samfelagi, ið vrakar sítt gamla ótolsemi, sítt snævurskygni og sína vanvirðing fyri øllum føroyingum, ið ikki eru “sum man eigur.”

Eg vóni, at vit eru á veg ímóti einum rúmsáttum samfelagi, ið gevur pláss fyri øllum at liva í frælsi og friðsælu, har ongin mismunur valdar, og ongin verður vanvirdur ella niðraður av sínum politikarum.

Í stuttum vóni eg, at vit eru á veg ímóti sømiligheit og moralskari ábyrgd.

Tá sjónarringurin ikki røkkur út um reyvarringin

Hergeir Staksberg

Tað kann væl vera, at Spielberg hevur avlýst sína ferð til Føroyar, men hvat ger tað, tá vit hava okkara egnu útgávu av Ringanna harri? Í Føroyum hava vit nemliga ein løgtingsformann, sum – eins of Frodo – leggur liv og sál í ringin yvir øllum ring-

um. Jógván hevur nemliga dedikerað sítt liv til at verja reyvarringin hjá føroyskum mannfólki.

Meðan Frodo berjist má berjast móti orkum, so er figgindin hjá Jógván: Talufrælsi, trúarfrælsi og upp-lýsing.

»Eg stúri fyri tí ávirkan, hetta hevur á tað yngra

ættarliðið... tá ið eg hugsí um slíkt sum hetta, ið er við til at rota samfelagið innanífrá.« – Jógván á Lakjuni

Nú eri eg nakað væl yngri enn Jógván, og kann heilsa og siga, at hjá tí yngra ættarliðinum verður tað ringt at finna nakran, sum grætur gleðistár yvir sensur og forboð. Stutt sagt, so er sen-

surur barnið hjá óttanum og mamman at fávitskuni. Also ikki ein familja, sum mann ikki hevur hug at verða partur av.

... og heilt erligt, so hevur tað yngra ættarliðið annað at gera, enn at taka sær av vaksnum monnum, sum onki betri hava at gera enn at ansa eftir reyvarringinum

hjá føroyskum mannfólki.

So góði Jógván og øll tit, sum ikki megna at síggja stjórnur uttanfyri reyvarringin: Verið nú ikki so analíksa, tí tað finnast eisini stjórnur uttan fyri prumparin.